

Приключението със синия автобус

Ву Никол Маринова

Слънцето грееше ярко, а 4-годишната Мими подскочаше от вълнение пред входа на блока. Днес беше специален ден – баба Роси обеща да я заведе до големия парк в центъра. „Няма да ходим пепя, нито с колата на мама,“ каза баба Роси с усмивка. „Днес ще бъдем истински пътешественици в града!“

Те вървяха хванати за ръце до
 близката спирка. Там имаше висока
 метална колона със светещо табло.
 „Виж, Мими,“ посочи баба Роси,
 „това е магическото табло. То ни
 казва кога ще пристигне нашият син
 автобус.“ Мими се вгледа в числата,
 опитвайки се да отгатне кое е
 нейното.

Изад ъгъла се появи голям син автобус. Той спря точно пред тях с тихо издишване на въздух. „Първо изчакваме хората да слязат, Мими,“ обясни баба Роси. „Трябва да сме търпеливи и да направим път на тези, които си отиват вкъщи.“

Когато се качиха, Мими извади своята малка карта за пътуване. Баба Роси я повдигна нагоре, за да може момиченцето да стигне до синята машина до вратата. „Бип!“ извири машината и светна в зелено. „Браво, вече си истински пътник!“ похвали я баба ѝ.

Вътре беше пълно с хора, но те намериха две свободни места до прозореца. „Седни тук и винаги се дръж за дръжката пред теб,“ посъветва я баба Роси. Мими се настани удобно и се хвана здраво с малките си ръчички за металния лост.

Автобусът потегли плавно. Мими прилепи носле до стъклото. Светът навън изглеждаше различен през големия прозорец. Тя виждаше магазините, кучетата, които стопаните им разхождаха, и другите коли, които сякаш се състезаваха с тях.

На една от спирките се качи
възрастен човек с бастун. Баба Роси
веднага стана и му предложи своето
място с мила усмивка. Мими
наблюдаваше внимателно. „В
автобуса се грижим един за друг,
нали, бабо?“ прошепна тя.

Паркът се показва в далечината.
„Виждаш ли червения бутон на лоста, Мими?“ попита баба Роси.
„Натисни го веднъж. Така шофьорът ще разбере, че искаме да слезем на следващата спирка.“ Мими протегна пръстче и натисна бутона с голямо старание.

„Вече знам всичко за автобусите, бабо!“ заяви гордо Мими, докато тичаха към люлките. „Следващия път аз ще ти покажа кога да слезем.“ Баба Роси се засмя и я прегърна. „Ти си най-добрият малък пътник, когото познавам.“